

Uzdravení smrtí

Kurt Tepperwein, narozený v roce 1932 v Lobensteinu, působí jako léčitel a terapeut v oblasti pravé příčiny nemoci a zármutku. Od roku 1984 je docentem na Akademii duchovních věd a vede pracovní skupinu Mentální trénink. Jeho tréninkové metody pomohly už mnoha špičkovým manažerům a vrcholovým sportovcům k úspěchu a stabilním výkonům. Vydal řadu bestsellerů, které si získaly velkou oblibu. Jedním z posledních let je jeho kniha **SEBELÉČBA aneb JAK AKTIVOVAT VLASTNÍ LÉČIVÉ SÍLY**. Aktivovat sebeléčivé síly znamená uvědomit si vlastní léčivou podstatu a zbavit se všeho, co těmto vnitřním silám stojí v cestě a blokuje je. Nemoc pro nás znamená určitou pobídku, výzvu, abychom odstranili pochybený duchovní postoj, „dohodli“ se sami se sebou a změnili svůj stav vědomí. Touto knihou autor ukazuje cestu, jak dosáhnout dalekosáhlého uzdravení. Knihu vydalo vydavatelství NOXI Bratislava (je v češtině). Připravili jsme z ní následující zajímavou ukázkou.

Největší výzvou života je to, jak se dokážeme vyrovnat se skutečností pomíjivého života v tělesné schránce. Nechceme tu hovořit o tom, zda jednoho dne budou lidé schopní vytvořit si nestárnoucí tělo a v něm žít navěky. Možná že by to nakonec byla spíš noční můra než požehnání.

Často se mě lidé ptají: „Existuje život po smrti?“ Pokaždé na to odpovídám: „Raději se postarejte o to, aby byl život i před smrtí!“

Energie, které se v těle projevují, jsou nízké síly. Ty se uvolňují z těla, jakmile se spotřebují a vlastní „rodné“ tělo už pro ně nemá žádnou živnou energii. Naše vyšší energie, naše duše žije oproti tomu věčně.

Kdo má jasné vědomí, ví to, aniž by to potřeboval mít podložené vědeckými důkazy. Čím méně je náš rozum či ego spojen s těmito vyššími energiemi, s duší a vědomím, tím větší máme strach ze smrti, neboť s tělem umírá i toto ego. Čím víc ale žijeme z naší duše, s vědomím duše, tím dřív pochopíme, že i smrt je a může být požehnáním. Odložíme zestárlé tělo jako staré šaty a oblečeme si nově.

Každá smrt je uzdravením, na vyšší úrovni nás dá opět celé „dohromady“, neporušené.

Je tu však ještě jeden paradox: Čím víc se dokážeme smířit se smrtí, tím pokojněji, déle a beze strachu můžeme žít.

Zamyslete se někdy nad tím, jak vy sami přistupujete k vlastní smrti.

Představte si, že stojíte před volbou dnes zemřít. Například teď hned. Nebo dnes večer? Nebo raději velmi tajně dnes v noci, až budete spát? Nejdůležitější otázka zní takto: Jste na to připraveni? Můžete odejít jako herec, jenž odehrál svou roli a na jevišti je už zbytečný? Pokud jste ve své hře života vyslovil poslední větu, už nemůžete zůstat déle, i kdyby vám partner nebo partnerka říkali: Ty mě nesmíš opustit, nemůžu bez tebe žít, potřebuji tě. Tehdy musíte tomu druhému prokázat poslední službu z lásky a nechat ho samotného. A pozůstali se potom musí naučit obejít se bez vás.

Co je tu důležité? – Setkali jste se sami se sebou! Probudili jste se k sobě. Přišli jste k vědomí. Poznali jste, že jste věční. Byli jste vždy, jste tady od začátku – a stále budete.

Nikdy nastane čas, kdy byste neexistovali. Všechno, čemu říkáte moje bohatství, můj majetek, jsou hračky, které jste tu našli. Jakmile toto tělo opustíte, stejně je tu všechny zanecháte. Potom přijde všechno znovu do bedny pro ostatní, aby si s tím hráli. Přišli jste nazi – a nazi opět odejdete.

Dnes už vím, že i sama smrt může být formou léčení. Když pacienti, jejichž tělo je unavené a vyčerpané, žijí v míru se sebou i svými nejmilejšími, mohou si smrt zvolit jako svou další léčbu. Nemají bolesti, protože v jejich životě nejsou žádné konflikty. Uzávěřili mír se sebou a ostatními a cítí se blaženě. Často se v takové chvíli stává malý zázrak a oni žijí ještě nějaký čas dál, protože zde panuje tolik klidu a pokoje, že ještě jednou dojde k uzdravujícímu procesu. Ale když potom zemřou, je to jejich vlastní rozhodnutí. Opustí své tělo, protože ho už nepotřebují.

Otec mi vyprávěl o svém dědečkovi, který mu ve věku 91 let řekl: „Přiveď mě přátele a přines mi láhev kořalky. Dnes v noci umřu.“ Abychom mu udělali radost, rodina splnila jeho prosbu. Ten večer, když se už všichni po večírku rozešli, odešel do svého pokoje, lehl si do postele a zemřel.

Rád bych vám vyprávěl starý příběh, abyste porozuměli, co mám na mysli.

Jeden muž s rakovinou se od svého lékaře dověděl, že mu zbývá jen hodina života. Běží k oknu, podívá se nahoru k obloze a volá: „Milý Bože, zachraň mě.“ Z modrého nebe se ozve podivuhodně melodický hlas: „Nedělej si starosti, můj synu. Já tě zachráním.“

Muž plný důvěry si opět lehne do postele. Jeho lékař mu zatelefonuje: „Jestliže vás během následující ho-

diny odoperuji, můžu vás zachránit.“ – „Ne, děkuji, není třeba.“ odvětlí muž. „Bůh mě zachrání.“ Potom mu onkolog a radiolog vysvětlují: „My vás můžeme zachránit!“ – „Není nutné,“ trval na svém muž. „Bůh mě zachrání.“ To bylo poslední, co jim ještě stačil říct.

Po hodině zemřel. Když přišel do nebe, jde k Bohu a je velice rozhořčený. „Co se to stalo? Tys říkal, že mě zachráníš, a já přesto zemřel!“

Bůh odpověděl: „Ty hlavo dubová. Poslal jsem ti k záchraně jednoho chirurga, jednoho onkologa a jednoho radiologa!“

Když se pro to pacient rozhodne, může mít i „mechanik“ svou léčebnou funkci. Může být darem od Boha a jeho nástrojem.

Jiná událost, kterou jsem sám zažil.

Jeden starý pán spadl ze schodů a ležel v hlubokém bezvědomí, když ho přivezli do nemocnice. Se svou manželkou žil přes 60 let. Následujícího dne měla ona srdeční záchvat a musela se podrobit lékařskému ošetření. Muž ležel v kómatu, žena byla připojena na dýchací přístroj a oba leželi ve stejné nemocnici – jen na různých patrech. Navrhl jsem nemocničtím lékařům, abychom každého informovali o stavu toho druhého, protože sami spolu nemohou mluvit. Řekl jsem kolegům: „Když jeden z nich zemře, měl by ten druhý vědět, co se stalo.“ Ale lékaři to považovali za hloupý nápad, proto jsem šel k oběma sám a pošeptal jim do ucha, jak se daří tomu druhému.

Druhého dne jsem přišel do nemocnice a lékař se mě ptal: „Víte, co se stalo?“ – „Ne. Copak?“ – „Ten starý pán zemřel a já jsem volal na oddělení, kde leží jeho žena, abych tam podal zprávu. A její lékař mi řekl: Podivuhodné. Právě jsem vám chtěl zavolat. Před pěti minutami zemřela jeho žena.“ Jaký gentleman! Ten starý pán se zastavil pro svou ženu a odešl spolu.

Když někdo nalezl mír se sebou i s ostatními, je smrt, pokud si ji přeje, jeho dobré právo. Pacient se potom může „uvolnit a těšit se z toho“, jak to vyjádřila jedna moje pacientka. Ale paradoxně může toto přijetí smrti přinést i uzdravení.

Měli bychom se naučit pohlížet na smrt jako na vyvrcholení života, jako na konec jednoho životního období a počátek nového.

Jednou budeme muset my všichni umět tento život v klidu a míru opustit. Smrt je vždy tím posledním uzdravením.

Kurt Tepperwein